

ВИТЛЕЕМЪ

РЕЛИГИОЗНО-ПРАВСТВЕНО СЪИСАНИЕ ЗА ДЕЦА

Завистьта и брата си предава

УРЕЖДА РЕДАКЦИОНЕНЪ КОМИТЕТЪ

ГОДИНА
III

Поч. Председателъ :
† Митрополитъ Симеонъ
Главенъ Редакторъ :
Мл. Георгиевъ — Варна

КНИЖКИ
VII-VIII

Редакционни съобщения.

МОЛБА

Най-учтиво молимъ всички, които по една или друга причина не сж изплатили или доизплатили абонамента на списанието, да направятъ това чась по-скоро и ни улеснятъ въ трудната ни задача.

Мнозина, на които изпратихме квитанции по пощата, не сж ги приели. Съ това поставиха редакцията ни въ излишни разноски и смѣткитѣ имъ оставатъ още открити.

Още две книжки, които ще издадемъ въ едно, и ще завършимъ годишнината, а мнозина не сж си изплатили абонамента и поставятъ редакцията въ голѣми затруднения. Молимъ най-учтиво да бждемъ чути и улеснени.

Отъ редакцията.

„Витлеемъ“

календарче за децата на православната църква
за 1926 год.

Календарчето „ВИТЛЕЕМЪ“ за децата на православната църква за 1926 год. съ избранъ материалъ и хубави иллюстрации излѣзе отъ печатъ и се пушна въ продажба. **ЦЕНА 4 ЛВ.**

Всички, които желаете да услужите съ разпространението му пишете по колко да Ви се изпратятъ а стойността имъ ще изпратите следъ разпродаването имъ.

Всѣко наше абонатче, което **продаде 30 календарчета**, ще получава списанието идната 1926 год. **безплатно.** Побързайте.

Адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на сп. „Витлеемъ“ — Варна.

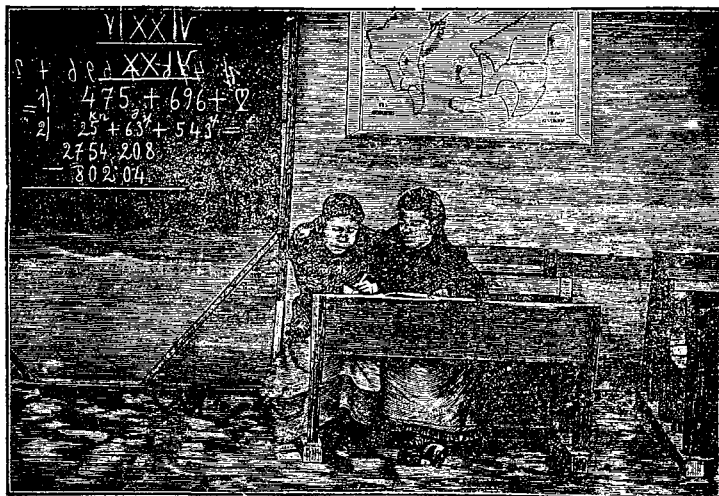
РЕЛИГИОЗНО-ХРАБСТВЕНО СЪИСКАНИЕ ЗА ДЕЦА.

Година III.

Септември и Октомври

Кн. VII и VIII.

Въ училище.

Учете се, мои птички,
Четете — пишете
И малките си главички
Съ разумъ напълнете!

.....

П. С-вѣ

Е с е н ь т а.

Нѣколко деца се бѣха събрали презъ единъ октомврийски день подъ орѣха на едно лозе. Родителитѣ имъ берѣха гроздето, а тѣ дирѣха по земята орѣхи, които бѣха изостанали следъ обрусването. Орѣхътъ бѣше обрусенъ отдавна — бѣше останалъ вече безъ листа.

Като си намѣриха по нѣколко орѣхчета, децата седнаха да ги ядатъ. Въ ржката на всѣко дете имаше и по чепка грозде.

И завързаха разговоръ по това — кое годишно време е най-хубаво. Всички казваха, че есеньта е най-хубава.

— Защото тогава има най-много зрѣли плодове и човѣкъ яде до насита, — казваше Митко.

— Да, да, — потвърди и Стефанка. — По-миналата седмица обрахме орѣхитѣ и бадемитѣ, а пѣкъ по-рано мама прибра лешницитѣ. Днесъ ще оберемъ още и голѣмитѣ круши и червенитѣ ябълки, а пѣкъ я вижте колко грозде сме натрупали!

— И колко е весело при гроздоберъ, а? — каза Христо. — Ядемъ грозде и орѣхи, тичаме, скачаме, лудуваме...

— Есеньта е най-хубава и туй то! — допълни Юрданчо, който бѣше яхналъ една прѣчка вмѣсто коня. — Хайде пакъ да тичаме.

— Едно нѣщо не е хубаво презъ есеньта, — обади се и Анка. — Виждате ли какъ дърветата сж вече почти голи? И малко е хладничко, а пѣкъ птички не пѣятъ като презъ лѣтото. Чувате ли да се обажда кукувица? Малко тъжно е нѣкакъ, като се услуха човѣкъ и не чува пѣсни.

— Ха! Ехъ че го каза и Анка! — припна и се засмѣ Кольо. — Не чувала пѣсни. Ами по всичкитѣ лозя не чувашъ ли хората какъ пѣятъ? Весело е, весело!

— Да, Кольо е правъ, — каза Живко. — Азъ обичамъ есеньта зарадъ гроздоберскитѣ веселби.

Не бѣше се обаждалъ още Ваньо. Сега той стана отъ мѣстото си, взе начупенитѣ си орѣхи и изгледа всички.

— Азъ пѣкъ обичамъ есеньта, — каза той — защото тогава пакъ трѣгваме на училище. Ако днесъ не бѣше недѣля азъ не щѣхъ да дойда съ васъ. Въ училище е тѣй хубаво! Драго ми е да съмъ пакъ съ другаритѣ си и да слушамъ учителя какво ни разказва. Следъ игритѣ презъ

лѣтото много радостно е да учи човѣкъ. Азъ чакамъ съ нетърпение да почнемъ да учимъ по новитѣ учебници. Какви хубави четива има само въ новитѣ ни читанки!

Како каза това, Ваньо тръгна къмъ гроздоберачитѣ и запѣ една есенна пѣсничка, която бѣха наскоро научили въ училище.

— Ама че е глупавъ Ваньо, — каза следъ него Митко. — Зарадъ гроздобера азъ оставамъ и училище, и всичко.

Не, Ваньо е правъ. Единъ дѣнь той ще бѣде добъръ и почитанъ отъ всички човѣкъ. А когато дойде другата есенъ — той съ усмивка отъ доволство ще си каже: — „Азъ учихъ на младини полезни нѣща и разни науки въ училище. Слушахъ съветитѣ на учителитѣ, не бѣхъ ленивъ и четѣхъ, много обичахъ да чета.“

Да, има една друга есенъ — това е есенъта на човѣшкия животъ, когато косата почва да бѣлѣе и човѣкъ трѣбва да почива. Тогава той бере плодетѣ отъ миналия си животъ — не круши, не ябълки, не орѣхи и не грозде. Човѣкъ тогава бере похвали, спокойни дни на почивка и доволство че се е трудилъ, че се е научилъ да върши добро и е извършилъ много добри дѣла. Не изгубени въ игри младини, носягъ следъ себе си най-хубавата есенъ.

Дѣца, обичайте есенъта зарадъ новото тръгване на училище, защото тамъ учителитѣ ви учатъ какъ да бѣдете търпеливи, умни и трудолюбиви.

Не забравяйте последната есенъ — есенъта на човѣшкия животъ, когато почва да се старѣе и почива. Тя е най-хубава, когато е дошла следъ добри дѣла и честенъ живо т.

Учете се! Науката и доброто сж слънце за сърдцето.

Гроздоберъ.

Кждрава лоза жълтѣе,
Сочни гроздове висятъ;
Златенъ изгрѣвътъ алѣе,
Росни капчици блѣстятъ.

А въ лозята викъ и пѣсни
Отъ ранни зори;
Бързатъ труженици честни.
— Богъ добро дари!

Гроздоберъ е — дѣца припкатъ;
Шумъ е — веселба! —
Едно друго тѣ си викатъ.
— На Бога хвалба!

Господъ даде и роди се
Много плодъ — отрада;
Ето гроздето реди се
Честному въ награда.

Както трудъ се награждава
Презъ работно време,
Тѣй доброто побеждава —
Знайте — Богъ не дреме.

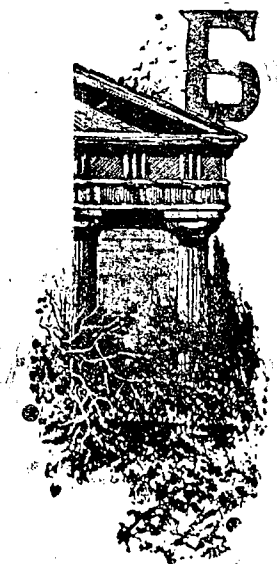
Той отъ горе наблюдава
И споредъ дѣлата
На добрия добро дава
И радва сърдцата.

Блаженъ, кой да прави може
Всички добрини!
Въ старинитѣ му, о Боже,
Дай му леки дни.

Леля Зора.

ПЪТЪТЪ НА ТРУДА И ПЪТЪТЪ НА УДОВОЛСТВИЕТО.

I.

Беше приятно есенно утро. Азъ се бѣхъ спрѣлъ въ село на кръстопѣтъ, където малкото мостче води къмъ училището, а голѣмиятъ друмъ — налѣзо къмъ боровата гора и красивата долина.

Тукъ, две деца, чухъ да приказватъ следното:

„Добъръ день, Милане“,
„Добъръ день, Драгане“,
„На къде си тръгналъ ти Милане?“
„На училище, Драгане“.

„Ахъ, какво! Въ училището е неприятно, тука трѣбва да се учи. Въ гората да видишъ само какъ е хубаво! Ела! Ние ще отидемъ да си играемъ тамъ, Милане!“

„Надвечеръ, Драгане; сега отивамъ да уча: хайде!“

„Отъ моя страна... иди си, Милане, азъ отивамъ да играя! — ти знаешъ; сбогомъ!“

II.

Двадесетъ години следъ това стоехъ въ сжщото село на сжщото това мѣсто.

Бѣше единъ мраченъ, студенъ день. Единъ слабъ бедно облеченъ човѣкъ хлопаше на вратата на училището.

Учителтъ, единъ левентъ мжжъ, отвори.

И азъ чухъ двамата като говорѣха:

„Добъръ день, милостивий господине!“

„Добъръ день, добрий човѣче!“

„Ахъ, господине, бждете милостивъ къмъ мене!“

„Да, какво желаете отъ мене?“

„Работа, господине! Азъ искамъ да мета учи-

лицнитѣ стаи: да Ви паля печкитѣ или друга та каза служба. Приемете ме!“

„Не можете ли друга по-добра работа да вършите освенъ тази?“

„Не, господине!“

„И защо не?“

„Азъ не съмъ училъ нищо!“

„Какъ се казвате Вие?“

„Азъ се казвамъ Драганъ“.

„Елате вжтре, Драгане, навънъ днесъ е неприятно: въ училищната стая е хубаво. Надѣвамъ се, че тукъ и сега Вие ще научите нѣщо“.

Тѣ влѣзоха заедно вжтре и вратата се затвори. Бѣдниятъ човѣкъ незнаеше и въ този моментъ още, кой бѣше приятниятъ учителъ. Но ние го знаемъ добре. Той бѣше Миланъ.

Благочестивиятъ баща на полето.

динъ баща излѣзе на полето по работа. Детето му, което приблизително бѣше на 7 годишна възраст, го придружаваше.

Бѣше красиво есенно утро и то игриво тичаше отъ радост тукъ и тамъ.

Тъкмо изгрѣваше и слънцето.. Ето, че бащата сваля шапка, поглежда къмъ небето и шепне нѣщо тихо.

Детето забелѣзва това и пита баща си, защо той си сваля шапката и какво си шепне.

— „Дете мое“, отговаря бащата, „азъ мисля за Бога, като виждамъ хубавото и любимо слънце да изгрѣва. Помолихъ се и благодарихъ тихо за могъществото, величието и безграничната Му доброта“.

„Виждъ, дете мое, Богъ направи слънцето и всичко, което ти тукъ виждашъ сътворено“. — „И всичко“, каза детето, „Тѣй красиво е направилъ!“ — „Затова“, повтори бащата, „трѣбва и ние да Го обичаме, да Му благодаримъ и прилежно да се молимъ“.

Превелъ: Дияконъ Н. П. Поповъ.

Ученическа колония.

„Вседушевно се радвахме и до сълзи се възхищавахме отъ това, що гледахме и слушахме“

† Видински Неофитъ.

Две години подредъ Видинското младежко православно-християнско дружество, съ разрешение на дѣда Неофита, Видински Митрополитъ, е уреждало лѣтни колонии въ Клисурския манастиръ „св. Кирилъ и Методий“. Какъ сж прекарвали колониститѣ миналата година, не ни е извѣстно, но за тая година, самъ дѣдо владика, като престоаялъ 10—15 дни въ манастиря при колонията, описва живота ѝ въ в. „Пастирско дѣло“ год. IV брой 38.

„Вседушевно се радвахме и до сълзи се възхищавахме, казва той, отъ това що гледахме и слушахме!“

За такава радостъ и поука на малкитѣ ни читателчета, ще предадемъ описанието на дѣда Неофита и въ нашето списание.

Въ колонията сж били участвували ученичкитѣ отъ Видинската девическа гимназия. Ръководители ѝ сж били — директора на гимназията г. Д. Стоянозъ и главната основна учителка въ гр. Видинъ, г-ца Зора Нейоза, за които дѣдо Неофитъ се произнася твърде ласкаво, а и ние можемъ да кажемъ същото, че сж добри и изпитани църковно-народни и училищни деятели.

Обикновзната програма за жизота на колонията била: екскурзии изъ околността, четене избрани книги подъ ръководството на наставницитѣ, ръководѣлие, незинни и весели игри и посѣдаване църковното богослужение. Но тоза, което трогвало до сълзи и накарало дѣда Неофита да го напише, било времето, което колониститѣ прекарвали следъ вечеря.

„Събрани на потъналия въ зеленина дворъ, децата весело бесѣдватъ, пѣятъ задружно и декламиратъ пропити съ духъ на родолюбие и хузаностъ*) стихотворения. И обикновено се завършва тоя часъ на забави съ пѣсень, която и по мелодия и по съдържание, блика съ такава силна дѣтска любовь къмъ България, че който пръвъ пжтъ я слуша, трудно задържа сълзитѣ си. . .

*) Хузаностъ — човѣколюбие.

Деца сме слаби още ние,
Като птички малки безъ крилца,
Но, колко много обичъ има
Въ нашитѣ мънички сърдца!
О, какъ те любимъ, родино мила,
Ние твои сме деца,
При всѣки звукъ на твоего име
Сиятъ нашитѣ лица,
И всѣки день за тебъ се молимъ
На Бога, слуша той деца.
О, какъ те любимъ, Българино мила,
Ний твои, майко, сме деца!“

„Но, ето настаза още по-трогателенъ моментъ — **Вечерната молитва**. Дали изразъ на любовта си къмъ своята родина мила, децата на България се обръщатъ и къмъ Бога съ трепетна молба той да я закриля съ своята всемошната сила. Монастирскиятъ храмъ е срѣдъ двора на издигната мѣстностъ, покрита съ сочна зелена трева, окръженъ съ множество озоци и други дървета. Настанала е вече нощната безмълвна тишина. Мрачината е още прониктаема, но тайнствена. Ясно и величествено е обсипаното съ милиарди звезди небе. То, сѣкашъ, съ тия безбройни очи е устремило взоръ къмъ земята и къмъ храма на Св. Кирила и Методия и това що става предъ него въ тоя часъ. А предъ тоя монастирски храмъ, сега въ нощната тишина, на открито, средъ потъналата въ великолепие и тайнственостъ природа, изведнажъ еква хоръ отъ ангелски гласове. Децата — колонисти, запѣзатъ своята вечерна молитва, която оглася цѣлата околностъ до балкана. Всички монастирски обитатели се приковаватъ на мѣстата си. Съ затаенъ дѣхъ и туптящи сърдца всички слушатъ молитвата, която настоятелно иска Богъ да послуша своитѣ деца, децата на България.

Господи, викамъ къмъ Тебе, послушай ме; послушай ме, Господи;

Чуй гласа на молбата ми, когато викамъ къмъ Тебе, послушай ме, Господи.

Да се издигне моята молитва, като кадило предъ Тебе
Вдигането на ржцетѣ ми, като вечерна жертва, послушай ме, Господи.

Колко миль и колко трогателенъ бѣ тоя викъ къмъ Бога! И това бѣ викъ на чисти и невинни души. Тая молитва наистина бѣ една чиста вечерна жертва Богу, която само невинни същества могатъ да принесатъ. Може ли всеблагия небесенъ Отецъ да не я приеме! А тия мили деца я поднасяха чрезъ своя любимъ Христосъ, Синъ Божий, който непременно, възрадвавъ, невидимо присѣствуваше при тѣхъ въ тоя моментъ. . . Тая молитва се завършва съ най-висока гама, сѣкашъ, засилено да премине край звездитѣ, презъ небесата и да достигне до престола на Всемогущия. Това е

единъ викъ, съкашъ съ тенденция на заповѣдь: **послушай ни, Господи; Ти трѣбва да чуешъ нашата детска чиста молба!** Туй проличава въ тоя мощенъ и мелодиченъ викъ.

Едва дивния екъ отъ тоя викъ заглѣхва въ далечното пространство и ето, съ една тиха мелодия, се започва молитвата Господня: Отче нашъ. Детската молба тукъ се показва ясно: Да дойде царството на любовта, мира и правдата; да бжде волята Божия, както на небето тъй и на земята; да ни се даде насѣщния хлѣбъ и потрѣбнитѣ други земни блага; да се избѣгнатъ съблазнитѣ на злото. . . За всичко това се молятъ малкитѣ приятели Христови, молятъ за туй, което е тъй необходимо за оскърбена, покрусена и морално разнебитена България.

Малка пауза. Следъ това изведнажъ еква едногласна хорова изповѣдь — **Символа на вѣрата**. Тръпки побиватъ човѣка, като слуша това трогателно детско **изповедание** посредъ нощната тишина и средъ разкошната природа. Величествено, мощно и таинствено се издига това искрено и силно християнско изповедание предъ престола на единаго Бога Отца Вседържителя, творецътъ на всичко видимо и невидимо. **Вѣрвамъ** въ Христа Сина Божия; **вѣрвамъ** и въ Духа Светаго; **вѣрвамъ** въ вѣчната сила Божия и въ вѣчния животъ и съ тая жива вѣра милитѣ дѣца се готвятъ да победятъ всичкото онова зло, което сега гнети тѣхната любима родина . . .

Завръшва се молитвата. Часътъ за сънъ настава. Но и сега пакъ голѣма група отъ колониститѣ, стѣлпили се предъ спалнитѣ, задружно и весело пѣятъ победния химнъ на ученическитѣ християнски дружества и братства:

**„Напредъ следъ знамето Христово,
Напредъ следъ Христа да вѣрвимъ,
И съ Неговото свѣтло слово
Ний цѣлий свѣтъ ще победимъ.**

**Съ злото ние ще се боримъ,
Съ злото тоя страшенъ врагъ,
Съ дѣла и думи най-сърдечни
Ний носимъ чисти Божий зракъ.**

**Съ крила орлови ний летиме
Надъ грозната житейска каль
И съ Божието свето име
Напредъ къмъ свѣтлий идеалъ.**

Най-сетне всичко замлѣква, всичко заспива . . . ”

На край, дѣдо Неофитъ като описва тъй подробно нѣкои моменти отъ ученическата колония на Видинското младежко-православно дружество, изказва надежда, че тия дружества подъ ръководството на добри учители и свещеници

ще допринесатъ много и много за възродяването на вѣрата
народна въ Бога и Христа Его и за любовта къмъ ближ-
ния и родината, тъй че, нито едно дете да не остане вѣнъ
отъ тѣхъ.

Есень.

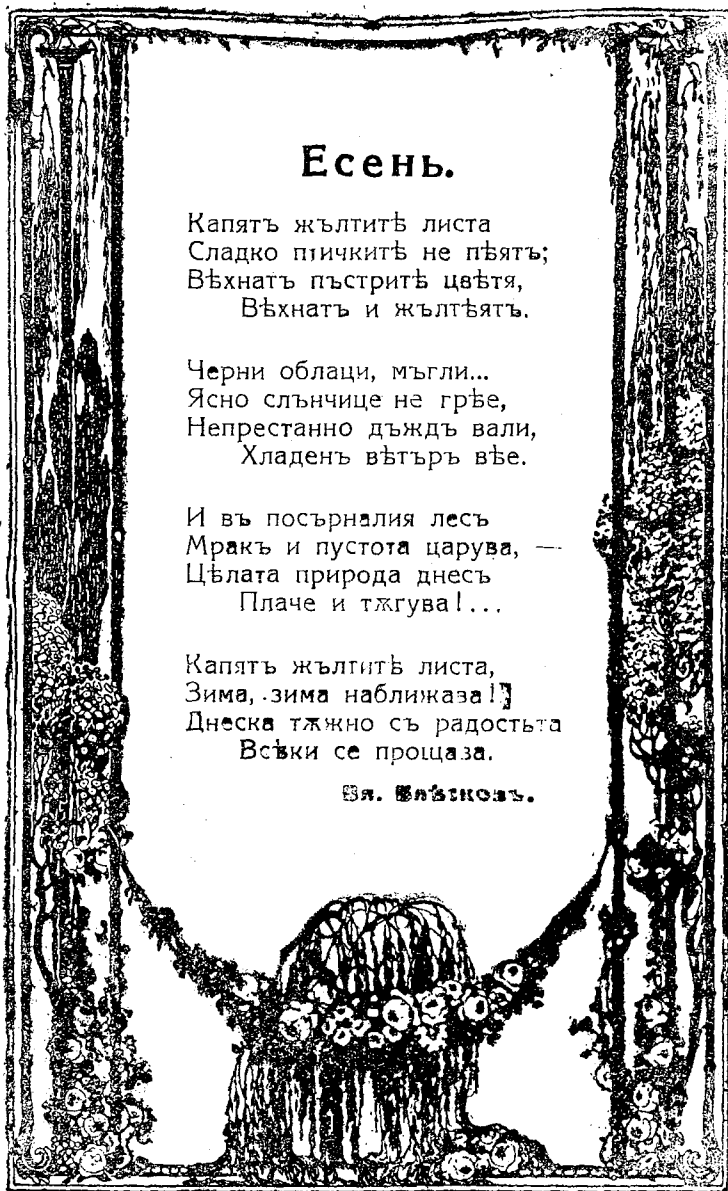
Капять жълтитѣ листа
Сладко пичкитѣ не пѣятъ;
Вѣхнатъ пѣстритѣ цвѣтя,
Вѣхнатъ и жълтѣятъ.

Черни облаци, мъгли...
Ясно слънчице не грѣе,
Непрестанно дъждъ вали,
Хладенъ вѣтръ вѣе.

И въ посърналия лесъ
Мракъ и пустота царува, —
Цѣлата природа днесъ
Плаче и тжгува!...

Капять жълтитѣ листа,
Зима, зима приближава!]
Днеска тжжно съ радостта
Всѣки се прощава.

Вя. Вѣзиковъ.

„Направи добро, че го хвърли въ морето“.

(Истинска случка).

ри дни вече сърбитѣ юнашки наблѣгатъ да прекъснатъ нашия фронтъ — тогавашенъ, при Сливница, — три дни гърмятъ пушки, бучатъ топове. Младата 6—7 годишна наша войска, съ младежки ентузиазъмъ и огънь отбиваше сръбското налѣгане. Всѣки нашъ войникъ знаеше, че сърбитѣ вокуватъ за София. София тогава не бѣше днешната хубавица: тя бѣ малка еврейска паланка, кална, мръсна, изпосѣборена и затрупана отъ новитѣ строения. Правата улица срещу двореца отъ Народното Събрание до сегашната Банка Балканъ и предъ хотелъ България, приличаше донѣкжде на градъ. Но за насъ, млади войници, тя бѣ прелестъ, тя бѣше Венеция; а най-главно, тя — хубава, лошава, — бѣ наша. Не я давахме ние за нищо на свѣта на сърбитѣ. И отпорътъ ни отъ день на день ставаше по-силенъ и по-стрѣвенъ за неприятеля ни.

Нашиятъ полкъ, 7 Преславски, бѣ нареденъ задъ Сливница до с. Алдомировци. Самото село бѣ предъ боевата линия; редутитѣ ни бѣха край селото, западно. Следъ обѣда на третия день, силниятъ гърмежъ като че взе да отслабва — сръбското налѣгане умекна. Дружинниятъ ни командиръ, капитанъ Лудогоровъ, — Богъ да го прости! — много добъръ човѣкъ бѣше! — ме прати до единъ окопъ, заемащъ се отъ наша рота. Трѣбваше да мина презъ селото Алдомировци. Отъ западъ презъ селото минаваше направо пѣтя, по който сърбитѣ нападаха. По тоя пѣтъ отъ редутитѣ ни идваха ранени войници до първия превързоченъ пунктъ въ селото. На самия пѣтъ, току предъ мене, падна нашъ раненъ войникъ. Червена кръвъ течеше отъ устата и изъ тѣлото му. До пункта не бѣ далечъ — това бѣ селското основно училище. Не зная отъ недоразбиране ли тогава, — стоята въ горния етажъ бѣ опредѣлена за превръзки. Трѣбваше ранениятъ войникъ да дойде пѣшъ до училището и после по стълбитѣ да се качва горе за превръзка. По никой начинъ падналиятъ до мене войникъ не можеше да стори това. Решихъ да забавя небързата порѣчка на командиря. Занесохъ войника и го изкачихъ горе. Измиха и превързаха му ранитѣ и той отвори очи. — Какъ спокойно и почти весело гледаха тия очи! — Той разбра, че е вече на спасително мѣсто. Нѣмахъ тамъ повече работа. Наведохъ глава, съ рѣчка по войнишки взехъ ебогомъ и отидохъ по работата си.

Бързо и победоносно свърши България първата си война. Нѣма да забравя, какъ шуменци и преславци ни посрещнаха. Полето, кѣдето сега е построено Овощарското училище и лагера, бѣ пълно съ селяни и граждани, малки и

голѣми. Импровизирани трапези и маси, натрупани съ зеленици, изпечени птици и ягнета до тѣхъ, голѣми и малки **бомби** — тукъ вече пълни съ вино и преславски пелини — бързаха да усилятъ голѣмата радостъ на победителитѣ, живо — здраво срещналитѣ се свои хора! Веселие мило, чисто и небивало продължаваше до вечерѣта. Шуми Марица и български хора не спрѣха цѣла нощъ? . . .

14 години следъ това трѣбваше да отида въ Цариградъ да търся прехраната си. Не бѣхъ ходилъ въ странство. Цариградъ не бѣ далечъ, нѣкъде въ Европа, но следъ наско-рошното тогава арменско клане, това отиване ме плашеше. Приятели най-много ме плашиха съ пословичката „каикчи кавгасж“. На разсѣмване парахода спрѣ на Цариградското пристанище, доста далечъ отъ скелята. Трѣбваше отъ парахода да влеземъ въ малки каици и оттамъ на суша въ скелята. Много каици приближиха и заобиколиха парахода ни. Пасажеритѣ слизаха отъ парахода и влизаха въ тѣхъ. Влѣзохъ и азъ въ единъ, що бѣ спрѣлъ току подъ стълбата ни. Двама едри каикчий силно ме отдѣлиха отъ парахода и бързо загребахъ къмъ скелята. Погледнахъ: бѣха 2 каикчий предъ мене, азъ и далечъ задъ мене единъ турчинъ още, но виждаше се, че той не бѣ пасажеръ, — не бѣ отъ парахода, — нѣмаше багажъ и бѣше чисто и градски облеченъ. Когато дойдохме до къмъ срѣдата на морето, къмъ митницата, каикчийтѣ спрѣха лодката и заповѣднически ме запитаха: „Господине, готови ли сж ти паритѣ?“ — Готови сж, ето 1 чийрекъ. — „Не, не бива, — каза единиятъ, — 2 меджидии ще платишъ!“ и почнаха на едро да говорятъ на моето възражение за курса на кирията имъ. „Оставете, не закачайте човѣка“, извика турчина — съпжтникъ въ каика. „Ти кой си?“ — завикаха му каикчийтѣ и издигнаха лопатитѣ срещу него. Скочи на крака и той. Азъ останахъ помежду имъ. Залюлѣ се лодката напредъ-назадъ; закани съ лопати и съ юмруци надъ главата ми, псувни — каикѣтъ все по-силно и по-силно се люлѣеше. Додето трая тая разпрания, погледнахъ: — въ морето останалъ само нашиятъ каикъ! Уплашихъ се. „Каикчи кавгасж“ — ми дойде на умъ. „Ще ви дамъ 1 бѣло меджидие“, обещахъ азъ. „Не, не бива!“ вика другаря ми защитникъ. Още повече се усили кавгата. Най-после чу се една спасителна свирка. Стори ми се, че е стражарска и че тя се даде отъ моя съпжтникъ. Какъ и да е дойдохме до брѣга. Азъ взехъ да търся обещаното меджидие и пригответеното си чийрече. „Олмасъ!“ извика защитникѣтъ ми и сърдито заяви на каикчийтѣ: „Азъ ще запламя“. Рѣмжейки отъ ядъ, поеа тѣ 2 чийречета — моето и неговото, и много сърдито ни оставиха. На митницата провѣриха паспорта ми. Защитникѣтъ ми бѣ все около мене. На излизане на улицата, той ме попита кжде ще слѣза и като разбра, че ще отида въ Екзархията на Бююкѣ-дере, каза ми: „Ти не

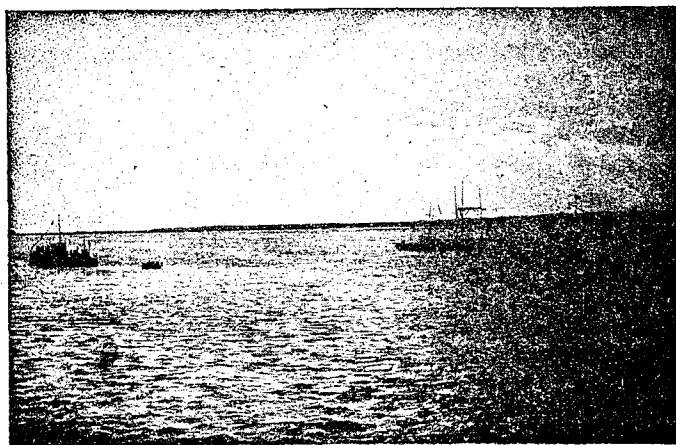
можешъ безопасно стигна и намери тамъ; почакай малко". Завтече се и ми доведе единъ файтонъ. Пазари ми го и каза да го чуе файтонджията колко трѣбва да му платя. Азъ си качихъ куфара и седнахъ на файтона. Той стъпи на стъпалото, облакати се до капрата на файтонджията и каза по турски:— „Юрданъ ефенди, позна ли ме?...“ „Не!“ едва можахъ да отговоря отъ очудване за тоя въпросъ и отъ неизвестността. „Азъ съмъ оня войникъ, на когото ти въ Алдомировци помогна и изнесе по стѣлбата"... Гръмнаха ми ушитѣ, зави ми се святъ, руцнаха ми сълзи изъ очитѣ (и азъ не зная защо)!... оглушѣхъ, онѣмѣхъ, ослѣпѣхъ... До колко се е продължило това ми положение и какво е ставало не зная!... „Азъ ще те намеря и ще ти разправа, а сега върви, пази се отъ шпиони!“

Следъ 10-на дни той ме намери въ Шишли и ми каза, че се казвалъ Исмаилъ, че билъ отъ Шуменъ, че билъ раненъ тогава въ гърдитѣ, куршумътъ излѣзалъ отъ гърба, че оздравѣлъ, но останалъ негоденъ за работа, билъ пенсионеръ и фенерджия въ Шуменъ... „Колко пѣти на Кьошкьоветѣ азъ вечеръ тайно съмъ ви придружавалъ; на колко гуляи ноще въ Кьошкьоветѣ отдалечъ пѣснитѣ ви съмъ слушалъ и ако нѣкога съ компания закъснѣхте, тайно съмъ ви съпровождалъ. Тогава се стѣснявахъ и не смѣяхъ да Ви се обадя въ Шуменъ. Тукъ потърсихъ по-хубава работа, но галиба пакъ ще се върна!“...

Често пѣти Исмаилъ ме посещаваше и като другаръ, и по работа. Тукъ, въ Цариградъ, той се чувствуваше види се, по-свободенъ. Ние много пѣти казвахме:

„Направи добро, та го хвърли въ морето“.

Разказва дѣдо Юрданъ.

Почитъ къмъ старостта.

Жителитѣ на градъ Спарта, въ нѣкогашна Елада — днешна Гърция, почитали особено много старитѣ хора. Въ тѣхнитѣ училища, гдето учели децата на издържливостъ и ги приготвяли предимно за войници, наредѣ съ грижитѣ за силно здраве поставяли и възпитаването въ учтивостъ — особено да се почитатѣ старитѣ хора. Въ други градове на Елада не е било така; напримѣръ жителитѣ на гр. Атина не можели да се похвалятѣ съ сѣщото.

Случило се на единъ старецъ — елинь да отиде късно на игритѣ въ градъ Олимпия, които ставали редовно презъ всѣки три години. Било на първия день на игритѣ и закѣснѣлиятъ старецъ не можелъ да си намѣри мѣсто за сѣдане. Тия игри ставали на открито и то на опредѣлено мѣсто, нарочно направено — съ обширенъ колодрумъ и амфитеатрално наредени камени седалища. За олимпийскитѣ игри се стичали хора изъ всички градове и села.

Нашиятъ старецъ се доближилъ до една всела група отъ млади атиняни, и ги помолилъ да му отстъпятъ нѣкое мѣсто, — но тѣ не го и погледнали. Той билъ принадлеенъ да стои на кракъ презъ всичкото време. А искалъ да гледа игритѣ, защото и неговиятъ синъ участвувалъ въ тѣхъ. Като не можелъ да стои върху слабитѣ си нозе по-дълго време, той бавно обикалялъ да си търси мѣсто. Най-сетне, съвсемъ уморенъ, старецътъ дошелъ до мѣстото, гдето седѣли спартанци. Щомъ го забелѣзали спартанцитѣ станали на кракъ и единъ отъ тѣхъ му отстъпилъ мѣстото си.

Сърдцатиятъ спартански духъ се нравѣлъ твърде много и на Александра Македонски. Но още повече му се нравѣло и това учтиво почитание на старостта въ Спарта. Самъ той почналъ да почита старитѣ хора. Разказватъ, че веднажъ, когато водилъ войскитѣ си по едни пуси и хладни мѣста, Александъръ Македонски видѣлъ единъ свой старъ войникъ да трепери отъ хладътъ въ лекото си облекло. Великиятъ пълководецъ и царъ снелъ своята дреха и я метналъ върху плещитѣ на стареца, а после го поканилъ въ своята палатка.

Така е било предъ хиляди години. Хвала и честь на тогавашнитѣ хора! Сѣга така ли е?

Отъ немски: Вуйчо Ваньо.

Силата на доброто.

Нѣкога си, въ тѣрде отдавнашни времена, живѣлъ богатъ и силенъ царь. Много царства побѣдилъ и завладѣлъ, много народи му били подвластни и много богатства билъ натрупалъ. Неговата дума се слушала и изпълнявала отъ всички. Той издигалъ голѣми и красиви палати, храмове и паметници, върху които поставялъ мраморни плочи и съ златни букви записвалъ своята слава. По скалитѣ на видни мѣста сжщо издѣлбавалъ такива надписи, които да напомнятъ славага му. А когато и за него приближавала смъртта, — защото за нея нѣма богати и бедни, силни и слаби, прости и царе, — той си издигналъ гробница отъ най-здравъ камъкъ и заповѣдалъ да скриятъ въ нея тѣлото му за вечни времена.

Но минали хиляди години и всичко било разрушено. Надписитѣ се изтрили отъ дъждоветѣ и вѣтроветѣ; паметниците, храмоветѣ и палатитѣ се съборили отъ огънь и вода презъ послешнитѣ войни на други богати и силни царе, а и гробницата му се разрушила и засипала съ пѣськъ отъ буритѣ.

Всички вече забравили за тоя царь и нищо не напомняло за него, защото неговитѣ дѣла били записани върху камъкъ по скалитѣ, а тѣхъ времето заличава и не оставя.

А ето че следъ много вѣкове, пакъ тамъ по ония страни, се родилъ и живѣлъ другъ царь. Той нѣмалъ палати, нѣмалъ войска, нѣмалъ царско облѣкло и не водилъ войни, не поробвалъ народи и не завладѣвалъ царства. Тоя царь се обличалъ простичко, хранѣлъ се скромно и никому не заповѣдвалъ. Той само давалъ съвети и на богаташи, и на бѣдни; лѣкувалъ болни и недѣгави, утешавалъ тжжнитѣ и нещастнитѣ, грижелъ се за бѣднитѣ и никога не дружелъ съ богатитѣ; възкрѣсавалъ умрѣли и много сълзи изтривалъ, много радости създавалъ. Дѣлата му се записвали не по скали и мраморни плочи, а въ сърдцата на хората. Две хиляди години изтекоха отъ тогава, а цѣлиятъ свѣтъ го помни. Той и днесъ живѣе въ сърдцата на милиони хора по цѣлия свѣтъ. Въ всѣки градъ и даже въ всѣко най-затѣнено селце се виждатъ издигнати къмъ небето кули, отъ които хоръ отъ камбани звънове, напомнятъ неговата вечна слава и тешатъ всѣко скръбно сърдце, като го подсецатъ за бѣднитѣ, за болнитѣ и за недѣгавитѣ, на които всѣки трѣбва да помага, както Той е помагалъ. Всѣки день изъ тия сгради се носятъ къмъ Него хиляди молитви и се извършватъ добри дѣла въ Негово име.

Тоя Царь на доброто се знае отъ всички и живѣе въ сърдцата на всички. Тамъ сж издигнати паметникитѣ на Неговата слава, която ще пребже за вечни времена.

Отъ немски: Зора.

Дѣлото на Каина.

Когато Богъ изгони и Ева и Адама
Изъ рай, — Той имъ даде, — среди скръбѣта голѣма
Две рожби, двама сина, — начала две свѣтовни:
На свѣтлината чиста, — на замисли отровни!

На Каина въ душата спотаени седѣха
Мъсть, завистъ, злоба тъмна; а погледитѣ бѣха
На Авела — милъ, кротъкъ — отправени въ небето,
Защото той смиренъ бѣ и съ доброта въ сърцето!

И стана първи подвигъ грѣховенъ на земята —
Дигна се противъ брата на Каина ржката,
Решилъ да го премахне чрезъ подлостъ и измама,
Когато Богу жертва принасяха тѣ двама...

Но жертвата на Авелъ, защото бѣ сърдечна,
Приета бѣ отъ Бога, а другата далечна
И чужда бѣ за него... Кипнаха мъсть и злоба
На Каина въ гърдитѣ, та изкопа прѣвъ гроба...

И Богъ за наказание прати му мжка адска:
Всѣде да го преследва пролѣтата кръвь братска,
На съвестѣта подъ гнета да бѣде ежечасно,
Миръ и покой да нѣма — да страда пре жасно!...

Следъ Каина потомство грѣховно се създаде,
Коего Богъ на клетви и низости предаде,
И да измий земята отъ тоя срамъ началенъ
Потопъ изпрати страшенъ надъ юдола печаленъ!

Любомиръ Бобевски

Какъ се печели гребенче.

Имамъ сестриче на име Датка. Тя е малко, мило дете. Тази година свърши I-во отдѣление. Успѣхътъ не е отличенъ, но поведението е примѣрно. Нейната майка трѣбва често да я подканя да се упражнява въ четене и писане. Кой знае защо, но куклитѣ, малкитѣ имъ рокли, кжщички и домашни прибори я позече привличатъ отъ буквара и смѣтанката. Обича да играе на кжщи съ едно друго съседче, което често пренася у тѣхъ играчкитѣ на Датка. И тогава въ кжщи настѣпва голѣмо смущение. Всички търсятъ, ровятъ изъ долапи, чакмеджета, надничатъ подъ крезати и скринове, за да търсятъ изгубенитѣ играчки, а презъ това време отъ очитѣ на Датка се ронятъ бистри сълзи, прилични на дъждъ презъ топълъ юлски день. Тежка е неволята на Датка! Но пъкъ е и кратка. Не се минава много време, и сълзитѣ пресъхватъ, облацитѣ се разпръсватъ, лицето ѝ пакъ придобива веселия си видъ.

Настѣпва нова радостъ, веселба: нѣщо друго обзема мисълта ѝ. И така днитѣ минаватъ ту въ тѣжни минути, ту въ весели часове.

Датка е момиче на новото време. Тя не знае, що е било преди години, пъкъ и не се интересува за ония минали години, къмъ които ние старитѣ гледаме съ рѣдко блаженство.

Могто сестриче обича да се движи изъ обществото. Посещава редовно недѣлното училище, присѣтствува на много народни срещи и вечеринки. Чудно желание има да ходи на гости съ майка си и, да си каже правото, подсъща майка си, когато тя е забравила да посети нѣкои приятели.

И естествено е, движейки се между голѣми хора, тя се връща въ кжщи съ много нови впечатления. Съ голѣми подробности описва тоалета на еди-коя-си г-жа или г-ца; разнитѣ шапки и обувца на другитѣ не оставатъ незабелѣзани. Честитява на всѣки, който има нови дрехи и, разбира се, не забравя да каже, че и тя ще си купи такива. Датка, като

всѣки човѣкъ на новото време, има изтънченъ вкусъ къмъ хубазото, красивото.

Преди нѣколко дни не зная-къде е ходила на гости, но се върна въ къщи съ рѣдѣкъ ентузиазъмъ. Възхищаваше се отъ рѣзанитѣ дамски коси „а ла гарсонъ“. Презъ време на вечерята тя надълго и широко се опита да ни убеждава въ практичността и красотата на къситѣ коси, и изведнѣжъ отсѣче, че и тя трѣбва да си подрѣже косата „а ла гарсонъ“.

Всички въ къщи бѣхме ударени като отъ грѣмъ отъ нѣйното категорично решение. Голѣмата ѝ сестра се опита да я убеди, че рѣзанитѣ коси не отговарятъ за едно добро и възпитано момиче, но нищо не помогна. Тя каза, че е решила въпроса, и ще изпълни решението си. Даже каза, че първата ѝ работа на другия день ще бѣде да отиде съ мене при мол бръснарь, който ще извърши сполучливо операцията. Майка ѝ, за да я разубеди, каза, че въ семейнитѣ разходи нѣма предвидена сума за такава цѣль. Това, обаче, не отчая Датка. „Азъ имамъ спестени пари, и мога да ги изразходвамъ както обичамъ“, бѣше отговорътъ ѝ.

Всички бѣхме обезоржжени. Доказателствата ѝ бѣха силни, и ние мълчаливо одобрихме решението ѝ.

На другата заранъ Датка бѣше станала по-рано отъ мене. Това бѣ рѣдко събитие! Тя си поспива повечко, и много се радва кога нѣматъ училище, за да спи до късно. Когато азъ бѣхъ готовъ да тръгвамъ за редакцията, тя се изпрѣчи предъ мене и съ рѣдѣкъ заповѣднически тонъ ми каза, че моята брада е порастнала значително и ще трѣбва непременно да се обрѣсна тая заранъ.

„За да не ме водишь лруги пжтъ, и азъ ще дойда да ми отрѣжатъ косата“, рече тя, и тръгна съ мене. Нѣмаше що да се прави.

Тръгнахме.

Кой знае по каква щастлива случайностъ, дойде ми на умъ, че подрѣзанитѣ коси иматъ нужда отъ бѣль гребенъ. Почнахъ да я убѣждавамъ, че излишно е да се рѣже косата преди да се е снабдила съ бѣль гребенъ, а спестенитѣ ѝ пари не позволяваха такъвъ разкошъ. Веселото ѝ лице придоби печаленъ видъ, радостта ѝ изчезна мигновено... Исканиятъ заемъ не се отпусна, и Датка се завърна въ къщи съкрушена духомъ.

На обѣдъ заварихъ Датка въ мрачно настроение. Милостивъ човѣкъ съмъ. Не мога да търпя сърдититѣ и отчаяни хора. Решихъ да изпълня възделѣното ѝ желание. Заявихъ на всеуслишание, че съмъ готовъ да ѝ купя бѣло гребенче, ако за десетъ д. и става рано сутринъ. Предложението ми се посрещна съ възторжени викове, и много цѣлувки обсипаха брадясалото ми лице.

Датка е амбициозно дете. Изглежда, че е решила на всѣка цена да спечели гребенчето. Всѣка заранъ още отъ

тъмни зори тя е на кракъ. Отваря тихичко стаята, въ която спя азъ, за да види събуденъ ли съмъ, и да ми съобщи, че е станала.

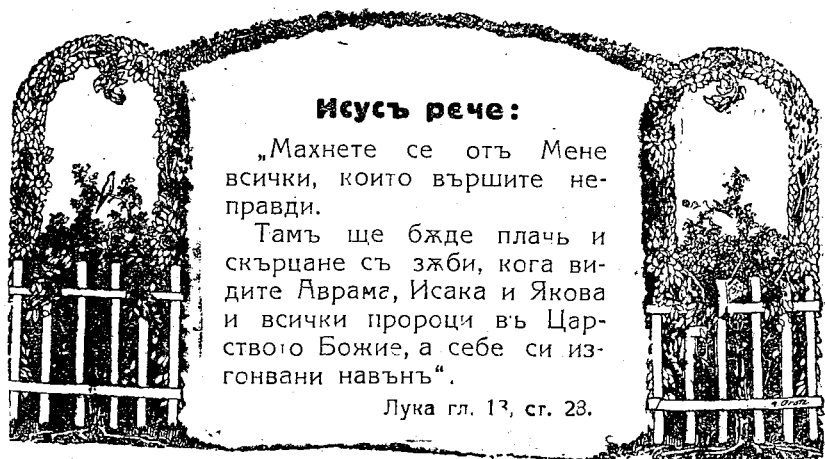
Минаха нѣколко дни. На всички въ кѣщи омръзнаха въпроситѣ: „Стана ли бате? Казахте ли му, че съмъ станала рано? Кога изтича срокътъ?“ и хиляди още други запитвания. „Аманъ съ този гребенъ“, викаха всички. Порокътъ на ходатайството бѣше заразилъ и нейната душа. Всички мои приятели бѣха посетени лично отъ нея, съ цель за ходатайство за бѣлото гребенче. Не е чудно за тѣхното застъпничество предъ менъ да имъ е обещала нѣкоя награда. Днесъ нали е времето за ходатайство и роднински връзки? Постоянството на Датка не отслабваше. Срокътъ на баса изтече. Тя спечели, и азъ платихъ 20 лева за бѣлото гребенче.

Тоя день бѣше празникъ за Датка. Гребенчето се подаваше на всѣки членъ отъ семейството, както и на всички гости и другарки на голѣмитѣ й сестри. Горда се чувствуваше тя, че съ трудъ и постоянство спечелила нѣщо, за което дълго време е мечтала.

„Амбицирахъ се и го спечелихъ“, казваше тя на другархитѣ си.

Да, съ амбиция всичко се постига.

Н. Ц. Изъ в. „ЗОРНИЦА“.

Християнско милосърдие.

На 20 т. м. въ гр. Русе се освети отъ мѣстното духовенство, начело съ Протосингела на Митрополията, Архимандритъ Аивросий, русенското **старопиталище.**

А що е старопиталище?

— Домъ, въ който се прибиратъ неспособни за работа бедни старци, за които нѣма кой да се грижи.

За тия старци въ тоя домъ ще се грижатъ русенскитъ граждани, групирани въ дружество „Добродѣтель“.

Това дѣло на русенското гражданство и духовенство заслужава похвала и подражание.

Жажда за миръ.

Въ малкия градецъ Ликорно, въ италиянска Швейцария, на брѣга на езерото Лаго ди Мажоре, се събраха първитъ политически мжже на европейскитъ държави: Англия, Франция, Италия, Германия, Белгия, Полша и Чехославия, за да разменятъ мисли и сключатъ договоръ, по силата на който да бждатъ избѣгвани бждащитъ войни.

Слава Богу, мисията на тая конференция се увѣнча съ успѣхъ — постигна се съгласие.

по силата на което никоя държава нѣма да обявява война на друга до гдето не се разгледа спора на тия държави отъ единъ международенъ съдъ.

Ако нѣкоя държава не се подчини на международния съдъ, всички други държави се опълчватъ противъ нея чрезъ бойкотъ за стокитъ ѝ и затваряне на границитъ си за жителитъ ѝ и пр.

Дано това съгласие успѣе!

Младежко дружество за закрила на децатъ

Въ София е образувана женска младежка организация за подпомагане на децата, чийто уставъ е утвърденъ отъ Министерството на вътрешнитъ работи и народното здраве.

Тая млада организация ще се стреми да направи що може за общото благо, като обикне децата и имъ подпомага въ тѣхното развитие и възпитание.

За сега дружеството е още въ своето начало, но вѣрваме, ако се подкрепи отъ младитъ девойки и майки изъ цѣлата страна, ще се усили и направи много нѣщо за постигане възложенитъ си цели.

Апелираме къмъ младитъ българки да влѣзатъ до една въ това дружество и помог-

натъ детето — бждащето на-
родно.

За сведения обръщайте се
до г-ца Вазова, ул. „Алабин-
ска“ № 33 — София.

Почивка и трудъ.

Къде се намира почивката?

Въ кои острови?

Въ кои градини уханни?

Подъ кои въ сънь клюмнали
дърва?

По кои тихо текущи води,
съ кринъ украсени потоци?

Въ кои самотни ливади, къмъ
блѣнъ настройващи долини?

Подъ кои безгрѣмни небеса,
въ сънь унесващи хълми?

Въ кои отъ месецъ огрѣти
планини, звездно-освѣтлени ни-
зини?

О, где по земя и море да
търсимъ почивка желана?

Слушайте, ето тамъ:

Въ пространнитъ тучни поля,
грабни мотика и копай, граб-
ни сѣрпъ остѣръ и жѣни!

Въ воденицата — пустни ко-
лелото да върви!

Въ фабриката нека моторътъ
да гърми?

У дома — ший, пери, мети,
готви?

Въ труда е почивката; о, туй
добре помни!

Тогава работи и духа свой
освежи!

Почивка нѣма тамъ, где трудъ
блаженъ не цари!

Приспособилъ: **П-ръ Ив. Д. С.**
в. „Зорница“.

Календарчето „Витлеемъ“.

Календарчето „Витлеемъ“
за идната **1926** год. за децата
на нашата православна църква
изпѣва и се праща до на-
стоятелитъ и всички ония, кои-

то желаятъ да го разпростра-
няватъ между другаритъ и по-
знатитъ си.

Цената му е **4** лв. а на на-
стоятелитъ се отстъпва по **3** лв.

Веднага пишете въ редак-
цията, за да ви се изпратятъ
колкото желаете.

Английско селище за бъл- гарскитъ бѣжанци.

Английската фондация „**Спа-
сете децата**“, съ седалище
Лондонъ, е започнала да строи
ново селище близо до с. Странд-
жа, Ямболско, въ което ще бж-
датъ настанени и обзаведени
по единъ модеренъ начинъ въ
жилища и други стопански
сгради **50** бѣжански семейства.

Абецедаръ.

Нашитъ съседи — гърцитъ,
за да унищожатъ българитъ,
които останаха да живѣятъ по
роднитъ си мѣста, завладяни
отъ тѣхъ, ето що сж измислили:

Написали и издали единъ бу-
кваръ, по който да се учатъ бъл-
гарчетата. Нарекли го „**Абе-
цедаръ**“. Буквитъ въ него не
сж тия, които учимъ ние —
Кириловитъ, а тия съ които
пишатъ французитъ — латински
Думитъ пѣкъ и разказчетата у
букваря сж една разнообразна
смѣсица отъ македонски думи,
които децата по разнитъ край-
ща изъ Македония едва ще
разбиратъ.

Съ тоя букваръ гърцитъ смѣ-
татъ да откъснатъ българче-
тата съвършено отъ народ-
ността имъ и народното имъ
писмо и лека-полека да ги по-
гърчатъ.

Това дѣло на гърцитъ не е
нито човѣшко, нито пѣкъ хри-
стианско.

Сходни думи.

1. Съ **к** — частъ отъ главата, съ **д** — природно явление; а безъ тѣхъ — насекомо, отъ което се боятъ много децата.

2. Частъ съмъ отъ тѣлото, обърнете ли ме въ множествено число и ми прибавите сричката **ла**, ставамъ бабешка потреба.

К. Янчевъ — Варна.

3. Врѣхъ съмъ на планина, замѣните ли ми първата буква съ **б** ставамъ човѣкъ за наказание. Познайте ме!

4. Две имена: държавенъ глава и мѣсто въ рѣка, съединени съ буква **и**, стазатъ име на милъ за насъ градъ.

Ст. Тренчевъ — Русе.

5. 2 3 4 6 4 птица.

5 3 4 2 4 дом. животно.

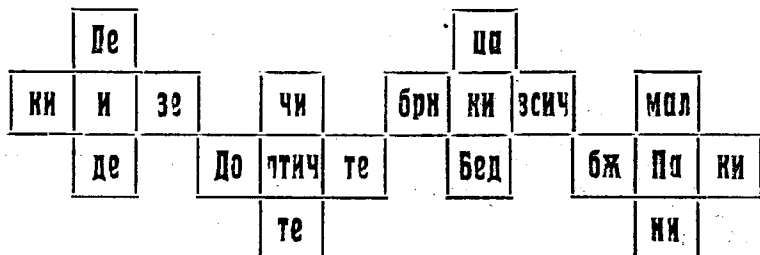
7 8 4 2 4 сжщ. име.

7 8 4 6 4 прир. явление.

7 8 4 9 4 храна за добитѣка.

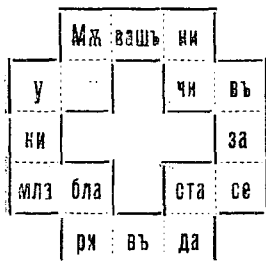
Таинствени кръстчета.

6.

Конски скокъ.

7.

Забавни лентички.

8.

б	о	и
а	ч	й
е	т	д
у	р	г
т	и	е
а	к	к
о	т	о
и	б	ч
т	а	е
е	с	б
с	е	и

Изрежете си три ивички отъ хартия, начертайте ги и напишете по графичкитѣ сж-шитѣ букви, както сж написани тукъ, следъ това ги нарежете една до друга тъй, че да прочетете написаното.

Гатанка.

9.

Вчера въ нашата градина
Птица чудна видѣхъ азъ
Звълката ѝ перошина
Грѣй като атлазъ.

На глава качулка сива
Вѣй отъ пухови пера,
А съ кълуна си пробива
Дървена кора.

Прѣститѣ ѝ два по два сж,
Грака съ тънѣкъ, грозенъ вѣкъ,
А пѣкъ съ лепкавъ сокъ наква
Дългий си езикъ.

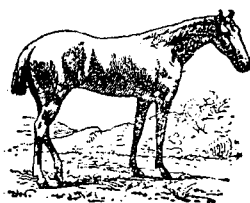
Тя живѣй въ оназъ джбрана,
Дири малка кухня,
Ако нѣма, издѣлбава
Съ чудна бързина.

И се храни съ гжсеници,
Насекомови яйца . . .
Какъ се казва тая птица,
Милички деца?

В. Ив. Стояновъ.

Ребусъ.

10.

Д

Приказка безъ думи.

По горната картинка напишете приказчица и я изпратете въ редакцията. Най-хубавата приказчица ще отпечатамъ въ една отъ следующитъ книжки на списанието.

Конкурсъ.

Който до края на месецъ ноемврий разреши сполучливо всичкитъ сръжности ще получи награда календарчето „Витлеемъ“ за 1926 година. Когато изпращате решенията, посочвайте и номера, по който получавате книжкитъ.

Решение на задачите от V и VI книжки.

- Сходни думи.** 1. Стоборъ. 2. Витоша — Витъ.
3. Столъ — соль — воль. 4. Комъ — аръ — комаръ.
5. **Таинствена фигура.**

А л я с к а
М а р о к о
Е в р о п а
Р о с и ц а
И т а л и я
К а п и н а
А н г л и я

6. **Конски скокъ.**
Иларионъ Макариополски.

7. **Таинствена звезда.**

В
с и т
п о т о п
В и т л е е м
е л е о н
д е н
м

Гатанки.

8. Огънь и пушекъ. 9. Тиквата. 10. Пиявица.

Въпроси.

11. Копривата. 12. Охлюва, защото носи кжщата на гърба си.

Ребуси.

13. Вълко е жестокъ. 14. Роза Ножарова.

Наградата получиха.

1. Михайловъ Димитръ Павловъ отъ гр. Т.-Пазарджикъ.
2. Косю Хр. Стояновъ отъ гр. Варна. 3. Борисъ Антоновъ отъ гр. Русе. 4. Еленка х. Методиева отъ гр. Хасково. 5. Александръ попъ Савовъ отъ гр. Казанлъжъ. 6. Хараламби Д. Томовъ отъ гр. Русе. 7. Николинка В. Угърчинска отъ с. Дол. Джбникъ. 8. Ив. Г. Петровъ отъ Бѣлоградчикъ. 9. Христо Кръстевъ отъ гр. Шуменъ.

Пристигна новата книжка.

(Свободно съчинение).

Наградитъ получиха:

I награда — Стефанъ х. Петровъ отъ ст. София.

II награда — Т. Райковъ отъ с. Микре.

III награда — Димитръ Андреевъ Томовъ отъ гр. Варна.

Забележка.

1-а. Можеха да получатъ награда за разнитъ сръчно-сти още три абонатчета, ако не бѣха забравили да се под-пишатъ.

2-а. Не съобщаваме имената на всичкитъ си абонатчета, които взеха участие въ конкурса, защото сж твърде много — 314.

3-а. Нѣкои наши абонатчета не бидоха наградени за разнитъ сръчности за много малки грешки. Надѣваме се, ако продължаватъ да се упражняватъ, ще постигнатъ и това.

До.....

Въ.....

„ВИТЛЕЕМЪ“

религиозно-нравствено списание за деца

ГОДИНА (1925) ТРЕТА.

Одобрено от Министерството на Народното Просвещение съ заповѣдъ
№ 1286 отъ 1923 година.

Отъ списанието „Витлеемъ“ презъ текущата година из-
лъзоха осемъ книжки, които се изпращатъ заедно — въ една
папка на всѣки новозаписанъ абонатъ или библиотека.

Годишенъ абонаментъ 30 лева предплатени.

Въ редакцията се намиратъ и цѣли течения отъ списанието

година I (1923) и година II (1924),

които може всѣки да си набави.

Не малко услуга ще сторятъ абонатчетата ни, ако препоръ-
чатъ списанието на другарчетата си.

Всѣки, който запише най-малко 5 абонати, се
счита за настоятелъ и получава 1 годишно тече-
ние безплатно, а ако запише повече, удържа си
отъ стойността 20%.

Пари писма и всичко що се отнася до списанието се изпра-
ща на адресъ: **Мл. Георгиевъ**, редакторъ на списание
„Витлеемъ“ въ гр. **Варна**.

Печатарска Произ. Коопер. „Единство“-Варна. тел. 121

Поржчка № 676.